

TEXTOS SOBRE EL SILENCI

1

Per a honor perdurable de la gent del Districte 12 ningú no aplaudeix. Ni tan sols els que sostenen butlletes d'apostes, que no solen tenir cap mena de sensibilitat. Potser perquè em coneixen de la Ferradura, o van conèixer el meu pare, o perquè han conegut la Prim, que és algú que es fa estimar. Així doncs, en compte d'agrair els aplaudiments, em quedo sense moure'm mentre els meus paisans participen de la forma de dissensió més explícita que es poden permetre. El silenci. El silenci que diu que no hi estem d'acord. Que no concedim. Que tot això està malament.

Lavors passa una cosa inesperada. Almenys jo no m'ho esperava, perquè no crec que el Districte 12 sigui un lloc que em tingui en compte. Però s'ha produït un canvi des que m'he avançat per prendre el lloc de la Prim, i ara sembla que m'hagi convertit en una cosa preciosa. Primer un, després l'altre, i finalment tots els membres del públic es posen tres dits del mig de la mà esquerra als llavis i després me'ls mostren. És un gest antic del nostre districte, rarament utilitzat, que ocasionalment es veu als funerals. Significa agraïment, significa admiració, adéu a algú que estimem.

Els jocs de la fam I / Suzanne Collins. (capítol 2, 7%)

2

El silenci de la biblioteca era total, fora dels retrunyys dels seus passos mentre anava pel corredor del segon pis. A fora solia haver-hi ocells, i encara que no n'hi hagués, sempre tenia la impressió que se sentia una cosa o altra. Per inexplicable que pogués semblar, el silenci no era mai tan aclaparador com el que es respirava a l'interior d'un edifici.

Especialment allí, en aquella construcció de pedra grisa que contenia la literatura d'un món mort. També podia ser allò de veure's envoltat de parets, una qüestió merament psicològica. Tanmateix, el fet de ser-ne conscient tampoc no l'alleujava gens. Ja no quedava cap psiquiatre a qui confiar aquelles neurosis sense cap base i aquelles al·lucinacions auditives. Al darrer home que quedava al món no li quedava altre remei que aferrar-se als seus miratges. (...)

Era una sala de sostres alts i grans finestres. Davant la porta hi havia un altre taulell on en un altre temps s'enregistraven els llibres. Es va quedar un moment donant una ullada a la sala silenciosa, sacsejant lentament el cap. "Tots aquests llibres", pensava, "les restes de la saviesa d'un planeta, les engrunes que han deixat unes ments fútils, la barrija-barreja d'uns sistemes que han estat incapaços de salvar l'home de la seva destrucció".

Sóc llegenda / Richard Mattheson. Capítol X, 41%.

3

Sylvia Plath plasmó (...)El silencio "es una alternativa. Cuando en la polis las palabras están llenas de salvajismo y de mentira, nada más resonante que el poema no escrito".

Ensayos sobre el silencio: gestos, mapas y colores / Marcela Labraña. Siruela, p.25

A l'Est del Primer Vestíbul, la Casa està en runes. El Guix i les Estàtues de les Sales Altes han caigut a través dels Terres Enfonsats fins a les Sales Mitjanes i Baixes i n'han bloquejat les portes. Hi ha una zona que deu abastar potser quaranta o cinquanta Sales on les Marees no poden entrar. Amb el temps, l'Aigua del Mar s'hi ha anat escolant i n'ha fugit, i les Ales s'han omplert de pluja i s'han transformat en Llacs foscos i immòbils d'aigua dolça. Les Finestres han quedat mig submergides en l'Aigua o bé estan barrades per trossos de Guix caigut que les converteixen en llocs foscos i ombrívols. Com que les Marees no poden arribar-hi, hi regna un silenci estrany.(...)

A la Periferia d'Aquesta Zona les Aigües són somes, tranquil·les i estan cobertes de nenúfars, però per la part del mig són fondes i traïdores plenes de blocs de Guix i d'Estàtues enfonsades(...). la pesca nocturna és la millor; és quan els peixos tendeixen a jugar als llocs més il·luminats per la Lluna i són fàcils de veure.

Piranesi/ Susanna Clarke. Amsterdam, 2021.(Segona part, l'altre).

A la fàbrica hi treballem cap a deu hongaresos. A la pausa del migdia, ens retrobem a la cantina, però els plats són tan diferents dels que estem acostumats a menjar que gairebé no els tastem mai. Jo mateixa, durant un any i mig per dinar, l'únic que he pres és cafè amb llet i pa.

A la fàbrica, tothom es porta molt bé amb nosaltres. Ens somriuen i ens diuen coses, però nosaltres no entenem res.

És aquí que comença el desert. El desert social i el desert cultural. A l'exaltació dels dies de la revolució i de la fugida se succeeixen el silenci, la buidor, la nostàlgia dels dies en què teníem la sensació de participar en alguna cosa important, històrica i tot potser, l'enyor del país i l'enyor de la família i els amics.

Ens esperàvem alguna cosa en arribar aquí. No sabíem què ens esperàvem, però això sí que no: aquelles tristes jornades de treball, aquells vespres silenciosos, aquella vida prefixada, sense canvi, sense sorpresa, sense esperança.

Materialment, vivim una mica millor que abans. Tenim dues habitacions en comptes d'una. Tenim prou carbó i no ens falta menjar. Però en relació amb tot el que hem perdut, això ho hem pagat molt car.

L'analfabeta / Agota Krystof. Capítol El desert. 44%

Prefiero estar sola, igual, porque tengo un plan que resultaría mucho más difícil llevar adelante acompañada.

Al principio, las catacumbas son un túnel silencioso, salvo por los murmullos de los otros visitantes y las gotas cercanas y lejanas, las goteras del techo que van humedeciendo el piso, a veces cubierto de canto rodado. Es largo el trayecto hasta el osario, bastante oscuro, incluso decepcionante, por lo menos, desconcertante. Pasillos oscuros y vacíos, de paredes peladas, con muchos giros. Un laberinto sin vuelta atrás. Hay algunos entretenimientos por el camino: un espacio que se abre y aparece una esculturamaqueta del fuerte de Port Mahon, realizada por un veterano de guerra que se empleó como transportador de huesos, o el Pozo de Pies, un espejo de agua para que los trabajadores se lavaran después de sus macabras tareas.

Sin embargo, de pronto aparece una puerta estrecha y, sobre la puerta, una inscripción: <Arrête! C'est ici L'Empire de la Mort>(<¡Pare! Este es el Imperio de la Muerte>): Desde afuera, por la diferencia de iluminación, no se puede ver qué hay exactamente del otro lado de la puerta.

El primero de nosotros que vio el Imperio de la Muerte fue el turista italiano. Entró, y después de mirar alrededor, linterna en mano, se desmayó en completo silencio. Por suerte, no cayó sobre los huesos. Su cráneo, eso sí, dio un golpe seco contra el suelo.(...) Gracias al desmayo del italiano, me encontré sola con los seis o siete millones de cadáveres, ahora esqueletos, de los viejos cementerios de París, Y casi corrí en busca de Los Inocentes. Nunca me pregunté si habría cámaras. Me sentía salvajemente inocente.

Alguien camina sobre tu tumba, mis viajes a cementerios/ Mariana Enríquez. Anagrama. Capítulo Un hueso de los inocentes.

(...) del silencio sale uno maestro (Alonso Rodríguez) y lo prepara para escuchar lo que queda después de la música, que, una vez ha dejado de sonar, ella misma representa su imposibilidad; ya no existe, y, pese a ello, continua para el que ha estado atento: la recuerda como se recuerda la última nota de cada partitura, la que cierra un mundo, y, sin embargo, no termina en la página ni el eco que se apaga, porque su centro de gravedad es el silencio. Nace de él. Tal vez ésta sea una metáfora de lo que los seres humanos entienden por divinidad.

No sufrir compañía: escritos místicos sobre el silencio / Ramón Andrés. Acantilado, 2010. P.63